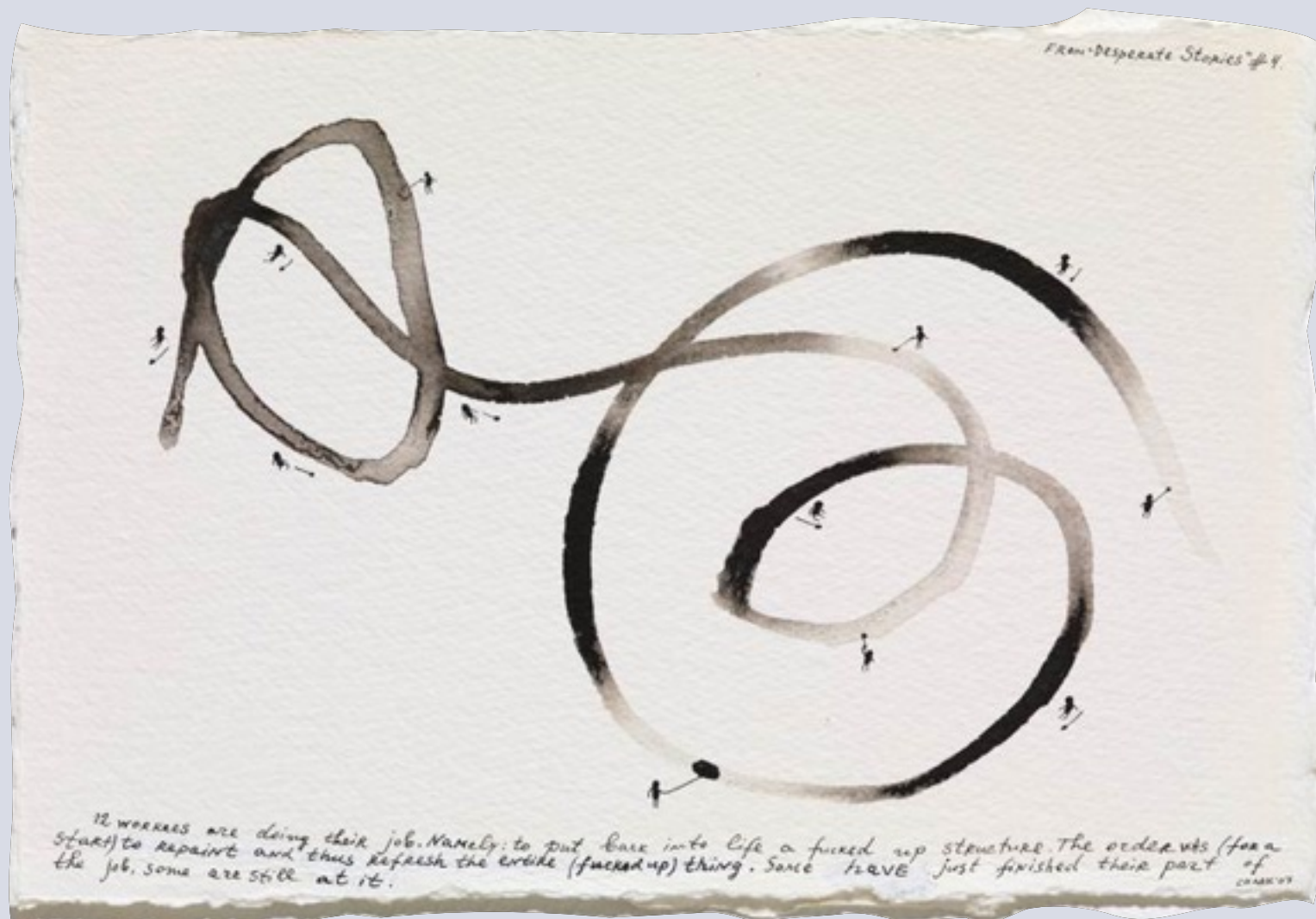

BEROEPSGEHEIM

Bart
MoeyaertDSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of een ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **GAEA SCHOETERS****Bart Moeyaert**

Kent u van: talrijke (bekroonde) boeken voor kinderen en jongeren. Van 'Duet met valse noten' van 1983 tot 'Wie klopt daar?' van 2012. Vertaalde vorig jaar ook Shaun Tans 'Het ding en ik'.

Iemand die mij helpt om los te komen, is Nedko Solakov. Vorig jaar, niet bepaald de meest fantastische zomer van mijn leven, zat ik helemaal vast in een boek. Tot ik in Watou totaal gegrepen werd door één werk van hem. Een tekening van niks, eigenlijk. Een kronkelende lijn met heel eenvoudig getekende mannetjes ernaast en één regel tekst eronder: 'heel veel mannen waren al klaar met hun werk maar anderen hadden nog een weg te gaan'. Dat kwam echt meteen binnen, ik was totaal geëmotioneerd, tot tranen toe. Of er is dat filmpje waarin hij voor de camera een werk maakt. Hij neemt een stuk hout, tekent iets wat niet erg mooi is, zelfs vormtechnisch niet geweldig, gaat met die tekening naar een timmer-

man en laat hem het uitzagen. Drie kwartier heb ik daarnaar zitten kijken; die man twijfelt helemaal niet over of dit nu wel de vorm is die hij wil uitwerken, hij begint er gewoon aan, voor de camera, zonder zich iets aan te trekken van wat de kijker daarvan vindt. Die vrijheid, dat vind ik geweldig. Natuurlijk weet ik wel hoe belangrijk vrijheid is, maar door zo'n filmpje word ik er stevig aan herinnerd hoe buitensporig complex ik de dingen voor mezelf soms maak, en dat ik gewoon moet doen wat ik zelf wil.

Als ik bij het schrijven kom vast te zitten, heeft dat vaak te maken met de Moeyaert die zich opsplitst in twee mensen. Dat wordt erger met het ouder worden; ik ga makkelijker boven mezelf hangen om te kijken wat ik aan het doen ben. Die ander, die altijd de perfectie zoekt, begint dan te zeuren: 'zou je niet beter dit doen?', 'zul je begrepen worden?...' en die man zit mij verschrikkelijk in de weg. Want perfectie is niet boeiend; echte schoonheid heeft littekens, onvolmaaktheden.

Ik moet van die ander zien af te komen en dat kan ik niet door aan mijn bureau te blijven zitten; dat lukt alleen door uren aan zee te wandelen, natgeremd te worden tot op mijn vel en daar moeten om lachen, kortom: ik moet mezelf ervoor zorgen dat ik niet nadenk over het boek.

Mijn hoofd leegmaken. Daarna ben ik echt ontkoppeld en dus dichterbij mezelf, waardoor alles vrijer stroomt.

Dat ontkoppelen kan ook in musea. Ik heb mezelf aangeleerd de audiogids te huren; dat brengt mij in een stroom waar ik geen andere mensen meer hoor, alleen die stem in mijn hoofd die mij helpt kijken, maar die ik ook kan negeren als ik het niet meer interessant vind. Ik kan luisteren, maar het hoeft niet. Dat maakt mij heel vrij.

Vroeger vond ik dat ik een museum volledig gezien moest hebben, terwijl dat eigenlijk onzinnig is. Als ik vier werken echt heb laten doordringen, ben ik echt wel bezig geweest. Het is een soort van dans: deze kleur stoot mij af of trekt mij juist aan - je volgt gewoon je impulsen, slaat wanden over en doet zalen opnieuw. Tot je iets ziet dat je echt recht in de buik treft, en je terug naar je emotie brengt. Heel basic. Dat is precies hetzelfde als aan zee wandelen, met dat verschil dat je niet leger maar voller wordt.

Door te focussen op hoe andere mensen dingen hebben gedaan, kan je weg zijn van jezelf, wat in mijn geval heel handig is.